

Диптих любові

Бантина Ярослав

I

Я замурую у стіні дощу
сумних долонь її рожеве пір'я
і теплою росою пригощу
її грудей сполохане нагір'я
а коли ліжко вже схолоне
і помутніє чиста кров
тоді подумаю я сонно
що певно то і є любов
в якій стрімкий прозорий сміх
у темряві чужих постелей
і білі крокви довгих ніг
розкинуті в снігу постелі.

II

Але коли вона піде
і грюкнуть двері битія
коли вона віддасть себе
в обійми нижчого ніж я
то я розстріляний і п'яний
забуду всю колишню хіть:
любов придумав росіянин
щоб бабі грошей не платить.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/bantyna_yaroslav/dyptykh_liubovi